

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 162/08-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. L., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky postupmi Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 162/07 a stanoviskom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 803/07 zo 7. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2008 doručená sťažnosť P. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupmi Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 162/07 a stanoviskom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 803/07 zo 7. februára 2008 vo veci jeho trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania trestného činu. Súčasťou sťažnosti sťažovateľa bola jeho žiadosť o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 26. novembra 2007 na okresnom súde žalobný návrh, v ktorom namieta „*aj porušenie práva odsúdeného na prijatie blízkych osôb, nakoľko toto svoje právo nemôže sťažovateľ účinne realizovať z dôvodu toho, že bol umiestnený do ústavu ktorý je ďaleko od jeho domova (...)*“. Jeho súčasťou bol návrh na vydanie predbežného opatrenia «*spočívajúceho v tom, aby do doby rozhodnutia v merite veci, ho „štát“ umiestnil vykonávať trest do ÚVTOS ..., ktorý je bližšie k jeho domovu a pre jeho rodinu táto diaľka netvorí prekážku ho navštevovať. Žalobný návrh bol zaslaný (podľa dátumu na podacom lístku) dňa 26. 11. 2007 – teda 3 dni potom ako bol sťažovateľ prevezený do ÚVTOS ... (...)*».

Sťažovateľ nedostal do februára 2008 žiadne rozhodnutie o vydaní predbežného opatrenia (Občiansky súdny poriadok stanovuje tridsaťdňovú lehotu na rozhodnutie), preto sa obrátil so sťažnosťou na predsedu okresného súdu, ktorý mu 5. marca 2008 oznámil, že jeho sťažnosť je dôvodná.

Sťažovateľ sa preto domnieva, že postupom okresného súdu, ktorý nerozhodol v zákonnej lehote o jeho návrhu na vydanie predbežného opatrenia, bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň ústavný súd žiada, aby v tejto časti sťažnosti rozhodol aj o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk.

V druhej časti sťažnosti sťažovateľ uvádza, že v súvislosti s trestným konaním vedeným proti nemu podal trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu.

Dôvodom bola skutočnosť, že televízie «... odvysielali dňa 17. 1. 2007 vo svojich hlavných spravodajských reláciách tzv. „šoty“ o sťažovateľovi v ktorých ho označili za vraha (...) a pod. A to ešte pred právoplatným rozhodnutím vo veci».

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol, že vec riešilo najprv Okresné riaditeľstvo Policajného zboru B. (ďalej len „okresné riaditeľstvo“), ktoré svojím uznesením z 27. júla 2007 sp. zn. ČVS: ORP-535/1-OVK-B3-2007 však rozhodlo tak, že k spáchaniu trestného činu nedošlo. Preto sa sťažovateľ v tejto veci obrátil aj na všetky zložky prokuratúry, a to Okresnú prokuratúru B. (ďalej len „okresná prokuratúra“), kde bolo konanie vedené pod sp. zn. 1 Pn 590/07, Krajskú prokuratúru v B. (ďalej len „krajská prokuratúra“), kde bolo konanie vedené pod sp. zn. 1 Kn 268/07, a napokon aj na generálnu prokuratúru, ktoré však jeho podania odmietli. Sťažovateľ podrobne cituje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a tvrdí, že uznesením generálnej prokuratúry zo 7. februára 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gn 803/07 (predchádzajúcimi postupmi okresného riaditeľstva, okresnej a krajskej prokuratúry) boli porušené jeho práva zaručené v čl. 6 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a čl. 13 dohovoru i v čl. 149 ústavy.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že:

„Generálna prokuratúra SR vo veci podnetu sťažovateľa proti novinárom a iným obdobným subjektom televízií ..., ktorí dňa 17. 1. 2007 vo svojich spravodajských reláciách odvysielali o sťažovateľovi tvrdenia, že je vrah, že vraždil, že zavraždil konkrétne osoby, ako tieto osoby zavraždil, a pod. pričom tieto tvrdenia odzneli ešte pred právoplatným rozhodnutím vo veci, prostredníctvom uznesenia Okresnej prokuratúry B. zo dňa 3. 9. 2007 sp. zn. 1 Pn 590/07-8 v spojení so stanoviskom Krajskej prokuratúry B. zo dňa 29. 10. 2007 č. k. 1 Kn 268/07-11 a stanoviskom Generálnej Prokuratúry SR zo dňa 7. februára 2008 č. k. IV/1 Gn 803/07-11 porušila odmietnutím sťažovateľovej sťažnosti proti uzneseniu okresného riaditeľstva (...) práva P. L. (...) na spravodlivé súdne konanie, na účinný prostriedok nápravy a slobodu prejavu zaručované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 13 Dohovoru a čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb., ako aj ustanovenie čl. 149 Ústavy SR.

Taktiež porušila právo sťažovateľa zaručované v Čl. 13 Dohovoru z toho dôvodu, že sťažovateľovi nebol umožnený efektívny prístup k vyšetrovaniu ani nahliadnutie do predmetného trestného spisu, navrhovanie dôkazov, robenie si výpiskov a fotokópií zo spisového materiálu a pod.

Ústavný súd týmto zrušuje uznesenie Okresnej Prokuratúry B. zo dňa 3. 9. 2007 sp. zn. I Pn 590/07-8 v spojení s opatreniami Krajskej prokuratúry B. zo dňa 29. 10. 2007 zn. I Kn 268/07-11 a Generálnej Prokuratúry zo dňa 7. 2 2008 zn. IV/1 Gn 803/07-11 a vec vracia na ďalšie konanie (...).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05).

1. Predmetom prvej časti sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu“, postupom okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, *«aby do doby rozhodnutia v merite veci, ho „štát“ umiestnil vykonávať trest do ÚVTOS ..., ktorý je bližšie k jeho domovu a pre jeho rodinu táto diaľka netvorí prekážku ho navštevovať (...)*», ktorý zaslal okresnému súdu 26. novembra 2007, pretože blízki príbuzní ho v súčasnosti nemôžu v inom ústave na výkon trestu odňatia slobody v meste ... pravidelne navštevovať.

Sťažnosť teda smeruje proti okresnému súdu, ale jej podstatou je predovšetkým námietka nezákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré premiestnili sťažovateľa z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody ... do iného ústavu v ...

Ústavný súd ako nezávislý orgán ochrany ústavnosti rozhoduje v rámci právomoci taxatívne vymedzenej ústavou. Obsahom právomoci ústavného súdu nie je nahradzovanie iných štátnych orgánov vo veciach, ktoré sú im ústavou a zákonmi Slovenskej republiky dané do ich rozhodovacej právomoci. Nie je v právomoci ústavného súdu preskúmavať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov Zboru väzenskej a justičnej stráže pri zabezpečovaní výkonu trestu odňatia slobody, resp. kontrolovať a zabezpečovať

dodržiavanie zákonnosti v zariadeniach, kde sa výkon väzby alebo trestu odňatia slobody vykonáva. Táto právomoc prináleží na to zákonom určeným štátnym orgánom, najmä však orgánom prokuratúry Slovenskej republiky [§ 18 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)], ako aj Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len „generálne riaditeľstvo zboru“) podľa zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov a ustanovení § 8, 9 a 10 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“).

Podľa ustanovenia § 18 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor dozerá na to, aby v miestach, kde sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, disciplinárne tresty vojakov, ochranné liečenie, ochranná výchova, ústavné liečenie alebo ústavná výchova na základe rozhodnutia súdu, ako aj v celách policajného zaistenia, boli držané osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu o pozbavení alebo obmedzení osobnej slobody a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy.

Podľa ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre je prokurátor povinný vykonať opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Ako to vyplýva z obsahu podania, pokiaľ sťažovateľ nebol spokojný s jeho premiestením do iného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, mal možnosť domáhať sa nápravy podaním sťažnosti orgánom prokuratúry Slovenskej republiky, alebo predtým tiež generálnemu riaditeľstvu, čo však asi neurobil, keďže zo sťažnosti táto skutočnosť nevyplýva.

Z uvedených dôvodov ústavný súd v rámci predbežného prerokovania mohol jeho sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nevyčerpania právnych prostriedkov, ktoré sťažovateľovi zákon

na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa uvedených osobitných predpisov.

2. Jadrom druhej časti sťažnosti sťažovateľa je jeho tvrdenie, že postupom generálnej prokuratúry (a predchádzajúcimi postupmi okresného riaditeľstva, okresnej a krajskej prokuratúry pri vybavovaní jeho trestného oznámenia vo veci spáchania trestného činu, ktoré bolo odmietnuté) došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 149 ústavy.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti skúmal, či súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je povinnosť orgánov činných v trestnom konaní (v tomto prípade prokuratúry) začať trestné konanie proti osobe označenej oznamovateľom (poškodenou osobou) v jej oznámení podľa Trestného poriadku, a zistil, že to tak nie je.

Hoci Trestný poriadok upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní pred začatím trestného stíhania pri vybavovaní oznámení osôb o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, podstatou konania o nich je len preverenie týchto skutočností. Procesným oprávneniam oznamovateľa (poškodenej osoby) však nezodpovedá aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní začať trestné konanie na základe jeho oznámenia.

Z označeného čl. 6 ods. 1 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na „trestnom obvinení“ inej osoby) poškodenému v trestnom konaní nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti niekomu (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vec *Helmers v. Švédsko* z 29. októbra 1991 a vec *Perez v. Francúzsko* z 12. februára 2004).

Z čl. 6 ods. 1 dohovoru v rámci práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva právo aj na trestnoprávnu ochranu. Jeho obsahom je však oprávnenie, aby sa orgány činné v trestnom konaní jeho trestným oznámením, resp. inými podaniami náležite zaoberali. Porušiť toto právo by mohli napr. vtedy, keby podania sťažovateľa ignorovali alebo nevenovali im pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam, ktoré vyžaduje zákon (III. ÚS 16/06). Keďže generálna prokuratúra a predtým okresné riaditeľstvo, okresná prokuratúra a krajská prokuratúra venovali podaniam sťažovateľa riadnu pozornosť a odpovedali mu riadne na jeho oznámenie, nezasiahli negatívne do podstaty tohto práva, nezmarili jeho zmysel, a preto ho ani nemohli porušiť.

Domáhanie sa ochrany základného práva pred iným orgánom ochrany práva prichádza do úvahy iba za predpokladu, že v okolnostiach konkrétneho prípadu základné právo, porušenie ktorého fyzická osoba alebo právnická osoba namieta, existuje. Z ustanovení Trestného poriadku však nemožno vyvodiť subjektívne právo (a už vôbec nie ústavnoprávny nárok) oznamovateľa trestného činu na začatie trestného stíhania proti osobe označenej v trestnom oznámení ako páchatel' trestného činu. Aj keď podľa Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené podmienky pre začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverovaním trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajných orgánov, vyšetrovateľov, prokurátorov). Takéto právo nemožno odvodiť ani z niektorého zo základných práv alebo slobôd podľa druhej hlavy ústavy (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, II. ÚS 43/03, III. ÚS 198/03).

Rovnako súčasťou tohto práva nie je ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom sťažovateľ vidí porušenie svojich práv, ako trestný čin. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu mal zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán (v tomto prípade prokuratúra) zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (II. ÚS 88/99).

Právo na trestné stíhanie inej osoby nemožno považovať za súčasť práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto k porušeniu tohto práva postupom označených subjektov a generálnej prokuratúry vo veci trestného oznámenia sťažovateľa nemohlo nijakým spôsobom dôjsť.

V rámci preskúvania opodstatnenosti sťažovateľovej námietky porušenia jeho práv podľa označených článkov dohovoru generálnou prokuratúrou vo veci jeho trestného oznámenia ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra sa v sťažovateľom označenom konaní vedenom pod sp. zn. IV 1 Gn 803/07 zaoberala jeho podnetom, ktorý vyhodnotila tak, že 7. februára 2008 ho odmietla ako nedôvodný, pričom sťažovateľovi oznámila, že nezistila, že by postup a právne závery krajskej prokuratúry i iných namietaných subjektov pri vybavení jeho podnetu boli nezákonné.

Ústavný súd konštatuje, že orgány činné v trestnom konaní síce nepostupovali tak, aby to naplnilo všetky očakávania a predstavy sťažovateľa, pretože na základe jeho návrhu nevzniesli obvinenie konkrétnej osobe, ale ich postup vzhľadom na konštantnú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno považovať za porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 324/05). Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V rámci uplatnenia trestnoprávnych prostriedkov ochrany svojich práv musel sťažovateľ počítat s tým, že rozsah ochrany, ktorý môže očakávať zo strany orgánov štátu (orgánov činných v trestnom konaní), je limitovaný povahou a účelom trestného konania. Orgány činné v trestnom konaní boli na základe sťažovateľovho trestného oznámenia iba oprávnené a povinné skúmať, či došlo k vzniku trestnoprávnej zodpovednosti, predovšetkým či inkriminované konanie pracovníkov súkromných televízií naplnilo všetky zákonné znaky niektorej zo skutkových podstát trestného činu.

Ústavný súd nad rámec k toho poznamenáva, že sťažovateľ sa mohol nápravy daného stavu proti postupu verejných súkromných televízií domáhať najmä na príslušnom všeobecnom súde. Predovšetkým prostredníctvom civilnej žaloby na ochranu osobnosti

(§ 11 až 13 Občianskeho zákonníka), ktorou sa mohol brániť proti rozširovaniu informácií zasahujúcich do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia a dobrého mena.

Orgánom prokuratúry, ktoré na základe sťažovateľom uplatnených právnych prostriedkov nápravy preskúmavali procesný postup a uznesenie okresného riaditeľstva o zastavení trestného stíhania, sťažovateľ vyčíta taktiež porušenie čl. 149 ústavy. Obsahom označeného ustanovenia ústavy je vymedzenie ústavnej pôsobnosti prokuratúry Slovenskej republiky zahŕňajúcej ústavnú povinnosť chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu. Ustanovenie čl. 149 ústavy teda nezakotvuje žiadne konkrétne základné právo alebo slobodu. Preto aj v tejto časti sťažnosti ústavný súd jeho sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie jeho práv zaručených v čl. 10 ods. 2 dohovoru, ako aj práv zaručených v čl. 13 dohovoru, ktoré vidí v tom, že *„konanie novinárov a iných podobných subjektov v sťažovateľovom prípade bolo objektívne spôsobilé ovplyvniť výsledok trestného konania a závažným spôsobom poškodilo na jeho právach, pričom takéto konanie kvalifikuje Trestný zákon SR ako trestný čin (...)“*, ako aj v tom, že *«príslušné orgány neumožnili sťažovateľovi účinný prístup k vyšetrovaniu, neumožnili mu navrhovať dôkazy, neumožnili mu ani nahliadnuť do spisu, ani si z neho robiť výpisky a kópie, a na „konci“, mu neumožnili preštudovať predmetný spisový materiál (...)»*.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

Podľa čl. 10 ods. 2. dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabránenia úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Ako z citácie týchto článkov vyplýva, medzi namietaným porušením (čl. 10 ods. 2 dohovoru) a konaním generálnej prokuratúry nie je evidentne príčinná súvislosť, preto ústavný súd jeho sťažnosť i v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Navyše sťažovateľ v sťažnosti nepreukázal, či požiadal o nahliadnutie do spisu, tieto námietky nekonkretizoval najmä vo vzťahu v akom konaní k tomu došlo, resp. akým spôsobom jeho žiadosti boli odmietané, prípadne vybavované.

Ústavný súd na záver k namietanému čl. 13 dohovoru tiež poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa toto ustanovenie dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach tohto prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra postupovala v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre i Trestného poriadku. To, že po posúdení všetkých okolností prípadu generálna prokuratúra dospela k inému záveru, a tým sa odchyľila od očakávaní a predstáv sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 13 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 324/05).

Preto ani napadnuté konanie generálnej prokuratúry nesignalizuje tiež žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ktoré neodôvodňujú v danom prípade ani možnosť porušenia práva podľa čl. 13 dohovoru, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vychádzajúc z uvedeného a tiež z petitu sťažnosti bolo už preto bez právneho významu zaoberať sa prípadne ďalšími požiadavkami sťažovateľa (napr. jeho žiadosťami

o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a o priznanie finančného zadosťučinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2008